

PHẦN 6

Càng ngày Thủy Tiên càng yêu Huế, muốn sống gắn bó với đây mãi, dù cô chỉ là cô hộ lý tâm thường.

Phải chăng Thủy Tiên yêu Huế vì Huế có Vĩnh Khoa.

Thủy Tiên thích được đi dạo sông Hương, núi Ngự, cầu Tràng Tiền, lên chùa Thiên Mụ ngắm hoa...

“Hái một giọt buồn hiu hắt

Tặng người rất Huế chiều nay

Thẳng thốt đôi lời hò hẹn

Trôi giữa phố đầy mưa bay...

Sông Hương dùng dằng chảy

Người rồi đi đâu - về đâu?

Góp nhặt sóng tình dâu bể

Ân vang một khúc kinh cầu”.

Ai xui Thủy Tiên ra Huế, để rồi thân thiện với chàng trai Huế. Thủy Tiên không giấu lòng mình là đã yêu Vĩnh Khoa.

Nhưng sự thật trở trêu là anh đã. Đính hôn với Băng Châu rồi.

Cô đâu dám mong hai người từ hôn.

Điều trái khoáy này khiến rất khổ tâm. Cô luôn tự trách mình là kẻ chẳng ra gì. Dù đã bị cảnh cáo mà sao cô vẫn hướng về Vĩnh Khoa.

Thủy Tiên không điều khiển được trái tim mình. Tình yêu của cô dành cho Vĩnh Khoa chỉ là nghiệt ngã, trái ngang.

Yêu để mà yêu, Thủy Tiên chẳng hi vọng gì cả. Làm sao có sự kết hợp.

Có phải những điều Vĩnh Khoa nói về Băng Châu để Thủy Tiên hi vọng.

Thủy Tiên không mơ nghĩ gì khác. Cô chỉ ngại bà Tịnh Thúy và Băng Châu. Hai người sẽ không để cô yên nếu biết được tình yêu của cô dành cho Vĩnh Khoa.

Thủy Tiên chỉ biết yêu trong âm thầm lặng lẽ:

Thủy Tiên đang ngồi mơ mộng bên khung cửa sổ thì mẹ Thiên An cất tiếng gọi:

- Thủy Tiên hãy đi chợ mua cho mẹ mấy cuộn chỉ len để mẹ đan áo.

Thủy Tiên nhìn mẹ, ân cần báo:

- Mẹ không được khỏe mà đan áo chỉ hả mẹ?
- Đan cho đỡ buồn, ngồi không nhàn, quá chịu không nổi.
- Mấy hôm nay mẹ than đau nhức tay chân.
- Mẹ làm việc cho tay chân vận động thì sẽ không đau nữa.

Thủy Tiên nói gì mẹ Thiên An cũng gạt phắt và lý giải. Cô nhẹ nhàng bảo:

- Con nghĩ cả nhà không ai đồng ý cho mẹ đan áo đâu.

Mẹ Thiên An nhìn Thủy Tiên:

- Mẹ làm cho vui, không ai dám nói gì đâu. Con yên tâm đi!

Thủy Tiên không thể cãi mẹ được, đành phải đi mua chỉ len và một số đồ lặt vặt cho mẹ.

Cô hỏi khẽ:

- Con đi chợ, mẹ ở nhà được chứ.

Mẹ Thiên An nhăn mặt:

- Răng không được? Con tưởng mẹ là đưa con nít lên một hả?

Thủy Tiên mỉm cười giải thích:

- Con chỉ sợ mẹ cần gì, không có con bên cạnh.
- Cần gì con, cũng đợi con về. Thôi đi nhanh đi!

Thủy Tiên ra khỏi nhà, cảm giác lâng lâng như con chim sổ lồng đang bay giữa bầu trời lộng gió.

Làm hộ lý, chăm sóc cho mẹ Thiên An, tuy không tù túng mất tự do nhưng cô không có điều kiện ra ngoài. Thịnh thoảng mới đi chùa cùng mẹ. Được dạo khắp nơi trên xứ Huế là khát khao của Thủy Tiên.

Giá như được đi dạo cùng Vĩnh Khoa thì tuyệt biết bao nhiêu.

Mơ mộng hão huyền, Thủy Tiên tự xỉ vả mình. Vĩnh Khoa đâu phải là của cô. Anh đã có Băng Châu. Người ta luôn có nhau:

Thủy Tiên là của sự muộn màng, sự muộn màng đầy tiếc nuối.

"Chạm lên

Dốc vô tình

Nỗi niềm cứ đến chông chênh vội vàng

Chờ nhau mắt gió đờ ngang

Xa xưa thôi để ngược ngàn rồi đi

Mời em ngẫm nghĩ bờ mi

Nhớ quên chưa biết nói gì cho nhau

Chỉ còn ánh mắt trong veo

Cuối con đường dốc buổi chiều lá bay".

Không dám ước mơ gì, chỉ thầm mong ánh mắt trông theo.

Em giờ chỉ biết nhét kín nỗi niềm vào tim. Nghịch cảnh đã ngăn chia cả hai. Dù anh nói gì cũng thế mà thôi.

Vĩnh Khoa bước vào phòng, ngạc nhiên khi thấy chỉ có mình mẹ Thiên An:

- Thủy Tiên đâu rồi hả mẹ?

- Mẹ vừa bảo nó đi chợ.

Vĩnh Khoa mừng rỡ kêu lên:

- Thế thì hay quá, con có chuyện muốn nói với mẹ.

Mẹ Thiên An đưa mắt nhìn cháu nội:

- Chuyện gì hả?

- Chuyện riêng của con! Mà mẹ có khỏe không hả mẹ.

Mẹ Thiên An thúc hỏi:

- Chuyện gì cứ nói, răng vòng vo hoài vậy?

Vĩnh Khoa cười khi:

- Mẹ khỏe con mới dám nói.

Mẹ Thiên An tinh ý bảo:

- Vậy là chuyện con nói sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của mẹ?

Vĩnh Khoa đính chính:

- Không có đâu! Con lo xa vậy thôi.

- Thì nói đi! Đừng làm cho mẹ sốt ruột.

Vĩnh Khoa ngồi sát bên mẹ. Thiên An nói khẽ:

- Mẹ ủng hộ con nghe!

Mẹ Thiên An nhướn mày:

- Chưa nói răng mà bắt mẹ ủng hộ?

Vĩnh Khoa nói một cách nghiêm túc:

- Con không yêu Băng Châu, con không cưới cô ấy đâu. Người con yêu là Thủy Tiên đó mẹ.

Mẹ Thiên An nhìn Vĩnh Khoa chăm chăm:

- Mẹ không nghe nhầm chứ? Con đã đính hôn rồi mà.

Vĩnh Khoa nói thật nhanh:

- Con sẽ hủy lễ đính hôn, không dám cưới với Băng Châu. Mẹ ủng hộ con.

- Con với Băng Châu thân thiết từ lâu. Hai bên gia đình đã quyết định.

- Là do mẹ con ép buộc.

- Con cũng đã đồng ý làm lễ đính hôn rồi.

- Con muốn từ hôn:

- Răng không nói với mạ con?

Vĩnh Khoa gãi đầu:

- Mẹ biết là mạ con rất khó thuyết phục.

Mẹ Thiên An phàn nàn:

- Ngay từ đầu không đồng ý sao không nói với mọi người.

- Con cũng cố ý chần chừ nhưng mẹ con quyết liệt quá.

Mẹ Thiên An nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Con đã đồng ý và mọi việc cũng đã xong rồi. Thôi đừng tháo thứ, thay đổi gì nữa. Hãy chuẩn bị tổ chức cưới đi.

Vĩnh Khoa rên rỉ khổ sở:

- Con không thích hợp với Băng Châu làm sao cưới hả mẹ?

- Răng không thích hợp.

- Quan niệm và cách sống của Băng Châu không hợp với con, con không chịu nổi.

Mẹ Thiên An thắc mắc:

- Hai đứa con là bạn từ nhỏ, mà sao không hợp.

Vĩnh Khoa giải thích:

- Bạn chơi thân, nhưng mỗi người tính ý khác nhau, nhất là Băng Châu từ khi ở Pháp về càng thay đổi khiến con không phù hợp.

Mẹ Thiên An tinh ý hỏi Vĩnh Khoa:

- Có phải vì Thủy Tiên xuất hiện.

Vĩnh Khoa trầm giọng:

- Không phải vì Thủy Tiên xuất hiện mà từ lâu con đã nhận ra điều đó. Con với Băng Châu không thể sống chung được.

Mẹ Thiên An lộ vẻ phân vân:

- Rắc rối đây.

Vĩnh Khoa nói một cách cương quyết:

- Con nghĩ mình yêu ai thì cưới người đó, chứ cưới người ,mình không chịu đựng được về sống chung chỉ là địa ngục.

Mệ Thiên An trầm ngâm:

- Con nói thì cũng đúng.

Mắt Vĩnh Khoa sáng lên:

- Mẹ ủng hộ con nghe.

Mệ Thiên An thở dài:

- Vấn đề là con đã đính hôn rồi.

- Thì từ hôn chứ có gì đâu mẹ.

- Nói hay nhỉ? Không cho, con cũng từ hôn.

Vĩnh Khoa nói một cách bướng bỉnh:

- Không cho, con cũng từ hôn hà.

Mệ Thiên An nhắc nhở:

- Con cứ nói với mạ con xem sao?

- Mẹ nói phụ con đi. Mạ con sẽ nghe mẹ.

- Không dễ đâu mẹ con rất cứng rắn và cương quyết.

Vĩnh Khoa bày tỏ:

- Mẹ con luôn độc đoán. Lúc nhỏ, việc gì con cũng nghe theo. Bây giờ con không đồng ý, con phản đối đến cùng.

Mệ Thiên An nhận định:

- Mạ con rất yêu quý Băng Châu, buộc con phải cưới Băng Châu, không phản đối được đâu.

Vĩnh Khoa nói một cách chắc nịch:

- Con không cưới Băng Châu đâu.

Mệ Thiên An hỏi dồn:

- Vậy con cưới ai? Thủy Tiên phải không?

Vĩnh Khoa nói với vẻ thiết tha:

- Con yêu Thủy Tiên, con sẽ bảo vệ tình yêu của con.
- Nếu không có Thủy Tiên, chắc con không đòi từ hôn với Băng Châu.
- Con vẫn từ hôn vì con không yêu Băng Châu.
- Đúng là rắc rối.
- Mẹ ủng hộ con nghe.
- Mạ con mà biết con yêu Thủy Tiên thì sẽ không để yên đâu.

Vĩnh Khoa hỏi một cách gấp rút:

- Mẹ có thấy Thủy Tiên là cô gái tốt không? Con yêu Thủy Tiên là đúng chứ mẹ.

Mẹ Thiên An thở ra:

- Mẹ không biết nói sao đây? Lẽ ra đã đính hôn rồi con không được lộn xộn.

Vĩnh Khoa giải bày:

- Con đính hôn là vì mạ con. Còn đối với Thủy Tiên sau nhiều lần tiếp xúc, con đã yêu cô ấy tự lúc nào không hay.

Mẹ Thiên An chột hỏi:

- Còn Thủy Tiên thì sao?

- Con tin là Thủy Tiên cũng yêu con. Giữa con và cô ấy luôn có sự đồng cảm hiểu nhau. Con mong muốn được gắn bó với Thủy Tiên mãi mãi.

Mẹ Thiên An không sao hiểu nổi tuổi trẻ như Vĩnh Khoa, Thủy Tiên, Băng Châu. Thời của mẹ, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, có dám cãi. Cuộc hôn nhân của con cái, cha mẹ luôn quyết định.

Còn bây giờ đính hôn rồi, bọn chúng vẫn đòi từ hôn. Cả Thủy Tiên cũng vậy. Biết Vĩnh Khoa đã đính hôn rồi mà vẫn yêu.

Mẹ Thiên An phàn nàn:

- Vì chuyện này mà mạ con và Băng Châu đã nhiều lần cảnh cáo, chỉ trích Thủy Tiên.

Vĩnh Khoa nhăn mặt:

- Thủy Tiên có làm gì đâu mà hị chỉ trích?
- Mạ con bảo nó với con hện hò nhau ngoài vườn, đòi mẹ phải cho nó nghỉ việc.

Vĩnh Khoa phân bua:

- Con với Thủy Tiên chỉ nói chuyện thôi mà mạ làm quá.
- Nói chuyện, mẹ cũng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ con khẳng định con đã yêu Thủy Tiên.
- Tình yêu của con với Thủy Tiên bắt đầu bằng sự chia sẻ, đồng cảm nhau.

Mẹ Thiên An hỏi lại:

- Chẳng lẽ con với Băng Châu không có sự đồng cảm?

Vĩnh Khoa giải thích:

- Băng Châu chỉ nghĩ đến bản thân mình chứ không quan tâm đến ai cả.

Điều này thì mẹ Thiên An cũng nhận thấy. Mỗi khi đến đây hầu như Băng Châu chỉ muốn là mọi người phải phục vụ, lo lắng cho cô, mà cô thì chẳng quan tâm đến ai.

Vĩnh Khoa hỏi lại mẹ:

- Mẹ có thấy như vậy không? Có đến đây Băng Châu cũng chẳng biết hỏi thăm mẹ một lời.

Mẹ Thiên An lắc đầu:

- Thôi chẳng nói chuyện đó nữa.

Băng Châu không hỏi thăm sức khỏe của mẹ, mà hay tò mò hỏi về những chiếc bình cổ "Mạ nói mẹ rành đồ cổ lắm, kể cho con nghe đi!".

Mẹ Thiên An lắc đầu:

- Đồ cổ rất quý của ông cha để lại, mẹ chỉ biết giữ gìn chứ có biết gì đâu.

Thế là Băng Châu không hỏi nữa, nhưng cô lại lẩm bẩm nhận định:

- Mẹ có cả một kho tàng của quý, sướng ghê!

Mệ Thiên An không hài lòng:

- Cửa dòng họ chứ đâu phải của riêng mẹ.

Mệ rất bức dọc vì bà Tịnh Thúy đã cho Băng Châu xem các bình cổ của dòng họ rồi.

Hôm ấy Tịnh Thúy đề nghị mẹ đã bảo để Băng Châu thật sự trở thành con dâu của gia đình. Mẹ bức về chuyện này vô cùng. Nhưng thôi? Mẹ chẳng quan tâm đến Băng Châu, con bé rất hời hợt đúng như Vĩnh Khoa nói.

Không nghe mẹ nói gì, Vĩnh Khoa lên tiếng:

- Mẹ thấy Băng Châu như vậy đó làm sao con chịu nổi? Cưới về cũng ly dị thôi.

Mệ Thiên An từ tốn bảo:

- Mạ con đã chọn Băng Châu rồi.

- Mạ con phải biết cô ấy như thế nào chứ.

- Mạ con có thấy thì cũng cho là khuyết điểm nhỏ có thể sửa chữa hoặc bỏ qua được.

Vĩnh Khoa phàn nàn:

- Bởi vì mạ con có sống với Băng Châu đâu mà nghĩ xa.

- Còn con thì nghĩ xa hả?

- Con cần người vợ đồng cảm, biết chia sẻ, cả hai cùng quan tâm lẫn nhau, còn Băng Châu suốt ngày cứ mè nheo, bắt con chiều chuộng, hết đòi đưa đi ăn, đi chơi thì đòi đi nhảy, chỉ biết hưởng thụ.

- Tại nó quen được gia đình nuông chiều rồi.

Vĩnh Khoa nói với vẻ khó chịu:

- Cô ấy về đây đòi hỏi gia đình mình, ai cũng nuông chiều thì thật vô lý.

Mệ Thiên An ôn tồn bảo:

- Mình không nuông chiều thì thôi.

- Chẳng lẽ mẹ đồng ý để Băng Châu về đây?

- Đẳng nào thì con cũng cưới Băng Châu.

Vĩnh Khoa nhìn mẹ Thiên An:

- Con nói vậy mà mẹ không ủng hộ con sao?

Mẹ Thiên An thấy khó xử. Dòng họ này xưa nay tìm vợ cho con trai cứ theo khuynh hướng chọn sẵn.

Đến đời Vĩnh Khoa thì cậu cháu nội của mẹ đã phản ứng quyết liệt.

Mẹ biết nếu không yêu Thủy Tiên thì Vĩnh Khoa cũng chấp nhận Băng Châu rồi.

Bao cuộc hôn nhân sắp đặt rồi cũng xong.

Vĩnh Khoa không đồng ý là đã đi ngược lại quyết định của gia đình, làm sao tránh khỏi mọi rắc rối xảy ra.

Mẹ bảo Vĩnh Khoa:

- Nếu con thay đổi quyết định của gia đình, mẹ thấy phiền phức lắm.

Vĩnh Khoa nói với vẻ quyết liệt:

- Trong đại gia đình này, mẹ là chủ, mẹ có quyền lực tối cao. Tiếng nói của mẹ ai cũng nghe, mẹ hãy giúp con.

Mẹ Thiên An nghiêm khắc hỏi:

- Con bảo mẹ phải phá vỡ mọi nề nếp của dòng họ từ xưa nay à?

Vĩnh Khoa kêu ca:

- Cái gì tốt đẹp thì theo chứ sắp đặt cuộc hôn nhân không đúng mà buộc con cháu phải theo sao mẹ?

- "Dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về". Con cưới Băng Châu rồi sẽ dạy nó sống theo nề nếp nhà mình và hướng nó theo ý con.

Không ngờ mẹ khuyên mình như vậy, Vĩnh Khoa hoang mang nhìn mẹ. Suốt cả buổi, Vĩnh Khoa tâm sự giải bày với mẹ, tưởng mẹ đồng tình. Anh nói một cách bức xúc:

- Mẹ bảo con cưới Băng Châu là cắt đứt tình yêu của con với Thủy Tiên không! Con không cam lòng để tình yêu của con với Thủy Tiên bị ngăn trở. Con nhất định phải bảo vệ tình yêu.

Mẹ Thiên An hỏi khẽ:

- Con có biết gì về Thủy Tiên không mà bảo là yêu nó.

- Về cơ bản con thấy Thủy Tiên là cô gái tốt.

- Chỉ vậy thôi à?

Vĩnh Khoa nhăn mặt:

- Chứ mẹ còn đòi gì nữa.

Mẹ Thiên An nhấn mạnh:

- Ít ra con phải biết nguồn gốc gia đình nó như thế nào chứ.

Vĩnh Khoa nói như rên:

- Mẹ cũng đòi môn đang hộ đối, danh gia vọng tộc như nhà mình sao? Con khổ sở vì danh gia lắm rồi.

- Mẹ nói là phải biết gốc gác nó như thế nào.

Vĩnh Khoa buông gọn:

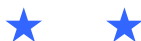
- Người tốt thì gốc gác tốt hà.

- Cái thẳng.

Thấy mẹ cười Vĩnh Khoa nói nhanh:

- Vậy là mẹ đồng ý cho con với Thủy Tiên rồi nha! Mẹ nói là mạ con sẽ nghe mẹ hà.

Nói rồi Vĩnh Khoa bước ra khỏi phòng với cảm giác nao nao.

Buổi tối.

Vĩnh Khoa hí hửng đến gặp Thủy Tiên thì thăm:

- Mẹ đã đồng ý chuyện của chúng mình rồi.

Thủy Tiên ngỡ ngàng nhìn anh:

- Anh nói gì hả?

- Anh nói...

Bây giờ Vĩnh Khoa mới chợt nhớ ra, anh chưa ngỏ lời tình yêu với Thủy Tiên.

Tuy nhiên Vĩnh Khoa tin rằng Thủy Tiên đã hiểu lòng anh:

- Ra ngoài đi Thủy Tiên.

Thủy Tiên thoáng ngập ngừng, nhưng rồi trước ánh mắt tha thiết của Vĩnh Khoa, cô đã để mình trôi theo bước chân anh.

Vĩnh Khoa đưa Thủy Tiên đến bên khung cửa sổ, nơi anh đã đứng trò chuyện với cô.

Khung cửa sổ phòng mẹ có một chỗ khá lý tưởng.

Hai người đến ngồi xuống thăm cỏ. Vĩnh Khoa khẽ nắm bàn tay Thủy Tiên lập lại câu nói lúc nãy.

- Mẹ đồng ý chuyện chúng mình rồi.

Thủy Tiên ngơ ngác:

- Đồng ý gì hả anh?

Vĩnh Khoa hân hoan:

- Cho chúng mình yêu nhau.

Thủy Tiên nao nao lòng. Cô sững sờ nhìn Vĩnh Khoa, phải chăng anh ngỏ lời tình yêu với cô.

Nhưng rồi tình yêu không trọn vẹn. Thủy Tiên chỉ góp nhặt trái ngang mà thôi.

Cô hỏi với vẻ phân vân:

- Mẹ đồng ý à? Em thấy khó quá.

Vĩnh Khoa nâng mặt cô lên:

- Em yên tâm, mẹ sẽ ủng hộ chúng mình. Mẹ giúp anh từ hôn với Băng Châu. Mẹ cũng công nhận là Băng Châu không hợp với anh.

Thủy Tiên nói với vẻ buồn buồn:

- Hợp hay không anh cũng cưới Băng Châu, đó là quyết định của gia đình.

Vĩnh Khoa nói một cách tự tin:

- Chỉ mới đính hôn. Anh sẽ từ hôn, chuyện ấy không khó lắm đâu.

Thủy Tiên không phản khởi, tự tin như Vĩnh Khoa được.

Khi yêu, người ta thường ngây ngất trong men say, còn Thủy Tiên bồn chồn, lo lắng. Cảm giác mình là kẻ có tội.

Sung sướng hạnh phúc khi đón nhận tình yêu của Vĩnh Khoa, nhưng Thủy Tiên lại day dứt không yên.

Cô nói với Vĩnh Khoa về ái ngại:

- Em không muốn vì em mà anh từ hôn với Băng Châu.

Vĩnh Khoa phân trần:

- Từ lâu anh đã biết là anh không hợp với Băng Châu, tại mạ bắt buộc nên phải đính hôn.

Thủy Tiên vẫn phân vân:

- Băng Châu mà biết chuyện này chắc chắn sẽ không để em yên đâu.

Vĩnh Khoa trấn an cô:

- Đừng nghĩ gì cả! Băng Châu sẽ không làm gì đâu?

- Cô ấy không đơn giản như anh nói đâu. Anh không biết tính cô ấy à.

- Anh biết! Nhưng em đừng lo, có mẹ ủng hộ. Chuyện này sẽ giải quyết êm xuôi.

Thủy Tiên nhẹ giọng:

- Em thấy anh quá tự tin.

Vĩnh Khoa gật nhẹ:

- Phải tự tin để mà sống em à?

- Nói hay nhỉ.

Vĩnh Khoa khẽ vuốt tóc Thủy Tiên đùa đùa giọng:

- Yêu em là anh thấy mình nói hay.
- Vậy hả?
- Yêu em, anh thấy mình vượt qua tất cả.
- Thôi đi ông tướng.

Vĩnh Khoa động viên Thủy Tiên:

- Em hãy tự tin như anh đi.

Làm sao mà Thủy Tiên tự tin như Vĩnh Khoa được.

Trong cô vẫn dằn vặt một nỗi niềm, mình là kẻ đến sau.

Thủy Tiên nói với vẻ ái ngại:

- Em rất khổ tâm về chuyện này, em không muốn bị Băng Châu Hiểu làm.

Vĩnh Khoa nhìn cô cười hóm hỉnh:

- Hiểu thật chứ, hiểu làm gì nữa.

Thủy Tiên phụng phịu, hai má cô phồng lên thật đáng yêu.

- Anh còn cười nữa hả?

Bất chợt Vĩnh Khoa ôm ghì lấy Thủy Tiên, hôn đắm đuối lên đôi môi hồng thắm, thanh tân. Nụ hôn dịu ngọt kéo dài.

Thủy Tiên ngỡ ngàng, một cảm giác mơn man lan tỏa khắp người cô, không nhấp rượu mà như uống men say.

Giọng Vĩnh Khoa thì thầm êm ái bên tai cô:

- Không việc gì em phải lo. Yêu thì phải sống trọn vẹn với tình yêu của mình. Anh sung sướng vì có được giây phút này sau bao nhiêu ngày trăm trở.

Trông Vĩnh Khoa phần chân lạ thường. Thủy Tiên không háo hức như anh.

Hình ảnh Băng Châu ẩn hiện trước mắt, Thủy Tiên cảm thấy có cái gì đó vương vương. Cô thì thào:

- Em đến sau, em thấy có lỗi với Băng Châu.

Vĩnh Khoa vuốt mũi Thủy Tiên, hỏi với vẻ âu yếm:

- Biết có lỗi sao lại yêu anh hả?

Thủy Tiên đỏ bừng hai má, phụng phịu nhìn Vĩnh Khoa:

- Ai nói yêu anh hồi nào hả?

- Em không nói à? Vì vậy là anh hiểu lầm, chỉ có mình anh yêu em thôi. Ngày nào cũng mong được đi với em, được dạo trong vườn, được trò chuyện cùng em. Đứng bên cửa sổ mà chỉ muốn với tay ôm lấy em thôi.

Vĩnh Khoa thì thầm những lời dịu dàng như mật ngọt rót vào tai Thủy Tiên. Tim cô cồn lên rộn rã.

Môi Vĩnh Khoa háo hức tìm môi Thủy Tiên. Nụ hôn cuồng quít như sóng cuộn trào dâng đưa cả hai lên đênh trên biển tình ngây ngất.

Thủy Tiên như loài hoa thanh khiết, ngan ngát hương đưa, Thủy Tiên không giống những cô gái khác, cũng không giống Băng Châu.

Thủy Tiên là đóa thủy tiên và Vĩnh Khoa hào hứng thích khám phá. Thủy Tiên dịu dàng đem đến cho anh bao điều mới mẻ.

- Đừng nói là em không đáp lại tình anh nghe Tiên.

Thủy Tiên tựa đầu vào vai anh, nũng nịu:

- Em hồng biết à nha.

Ôi sao cái giọng miền Nam ngọt ngào dễ thương đến lạ.

Vĩnh Khoa hôn khắp mặt Thủy Tiên, bắt chước giọng Nam bộ hiền lành:

- Hồng biết nè! Hồng biết nè.

Thủy Tiên choáng ngợp trong hạnh phúc dịu ngọt. Cô mong giây phút này kéo dài vô tận.

Cứ ngỡ là tình cảm lạnh lẽ, và cô sẽ nhốt mãi trong lòng.

Tim cô đang thôn thức hòa nhịp đập cùng Vĩnh Khoa.

Giây phút bên nhau đẹp tuyệt vời. Thời gian ơi xin dừng lại. Hãy giữ mãi cho Thủy Tiên phút giây tình tự thăng hoa này.

Sợ nhất là hạnh phúc như chiếc bọt nước mỏng manh, tan vỡ.

Vĩnh Khoa mỉm cười dịu dàng với Thủy Tiên:

- Anh biết là em rất yêu anh.

Thủy Tiên khẽ chớp hai rèm mi mượt cong.

- Anh tự tin quá hà.

- Anh tự tin vì thấy điều đó. Em chịu khó nghe anh tâm sự hàng giờ trong khu vườn im ắng, bên khung cửa sổ đều hiu, chia sẻ cùng anh thì yêu chứ còn gì nữa.

Thủy Tiên cười rúc rích:

Không ngờ công tử quý tộc cũng lãng mạn ghê.

Vĩnh Khoa nhìn Thủy Tiên với ánh mắt tình tứ:

- Anh không phải là công tử. Anh là kẻ đang yêu. Yêu nàng Thủy Tiên.

Nói rồi anh cất tiếng hát dịu êm như lời ru:

"Trinh trắng một loài hoa

Phơn phớt vàng kiêu sa

Đón xuân vàng lấp lánh

Tiên nữ của lòng ta".

Lời hát như suối ngàn, như hương hoa mơn man khắp da thịt Thủy Tiên. Cô say sưa như uống từng lời dẫu yêu của Vĩnh Khoa.

Đã nghe anh hát bao lần và lần này cô thấy sự rung cảm càng dâng cao.

Cô thốt lên một cách chân thành:

Vĩnh Khoa mỉm cười một cách sung sướng:

- Không ngờ hài hát của ai lại trở thành của mình, dành cho con tim mình.

- Em tiếc mình là hoa thủy tiên mà không viết được bài hát hay như vậy.

Vĩnh Khoa nheo mắt với Thủy Tiên:

- Em là hoa thủy tiên chỉ để nở thôi.

Thủy Tiên lắc đầu:

- Chỉ để nở thôi à? Em hông ham đâu.

- Không ham cũng nở. Trong anh hoa Thủy Tiên đang nở rộ.

Thủy Tiên bẻ lại:

- Bây giờ đâu phải là mùa xuân cho hoa thủy tiên nở hả anh?

Vĩnh Khoa nói một cách vắn hoa:

- Tim anh luôn là mùa xuân đê cho hoa thủy tiên nở rộ.

- Biết Thủy Tiên có chỉ nở trong tim anh không hả?

- Chịu chứ.

Thủy Tiên cong môi lên:

- Tự tin ghê...

Nói chưa dứt thì Vĩnh Khoa đã phủ lên đôi môi cô nụ hôn say sưa như con ong đang háo hức hút nhụy hoa ngọt lịm, thơm lừng.

Trong khoảnh khắc, thời gian, không gian như không tồn tại, hai người chìm trong tình yêu cháy bỏng thiết tha.

- Bất chợt một giọng nặng trĩu cất lên:

- Trời ơi! Thế này là quá lắm rồi.

Bà Tịnh Thúy xuất hiện, Thủy Tiên hoảng hốt rời vòng tay Vĩnh Khoa.

- Con ni! Mà y quỳen rũ Vĩnh Khoa ra đây à? Vậy mà còn chối hả?

Một cái tát như trời giáng vào mặt Thủy Tiên. Cô bưng tĩnh, thế là hết. Tình yêu, hạnh phúc chỉ là hư ảo.

Thủy Tiên lao đảo muốn té. Vĩnh Khoa đỡ lấy cô.

Nhìn thấy vậy, bà Tịnh Thúy giận sôi gan, đẩy hai người ta, nhìn thẳng vào mặt Thủy Tiên, bà đay nghiến:

- Con ni giựt chồng của người khác, thật là ti tiện.

Vĩnh Khoa lên tiếng:

- Con yêu Thủy Tiên! Con sẽ cưới Thúy Tiên mạ à.

Mắt bà Tịnh Thúy như vắn tia lửa:

- Con nói rằng? Mẹ không bao giờ chấp nhận chuyện đó! Con đã đính hôn rồi, sẽ cưới Băng Châu.

- Con không yêu Băng Châu.

- Mẹ quyết định rồi. Con cưới Băng Châu không còn trù trù nữa.

Vĩnh Khoa nói nhanh:

- Con không thể.

Bà Tịnh Thúy gắt lên:

- Mẹ sẽ tống khứ con ả ni ra khỏi nhà xem con có cưới Băng Châu không?

Vĩnh Khoa phản ứng:

- Thủy Tiên làm hộ lý cho mẹ.

Bà Tịnh Thúy nạt ngang:

- Đừng đem mẹ vào đây. Nó xấu xa, làm bậy thì mẹ có quyền đuổi.

Vĩnh Khoa phân trần:

- Tại con chứ không phải Thủy Tiên.

Bà Tịnh Thúy hừ giọng:

- Còn bệnh nó nữa hả? Giỏi lắm, con về phòng ngay.

Rồi bà quay sang Thủy Tiên:

- Con ni, ta đã cảnh cáo mi rồi mà vẫn không chữa hả? Đồ "mèo mã gà đồng".

Vĩnh Khoa nhăn mặt kêu ca:

- Nhẹ lời mẹ ơi! Con và Thủy Tiên yêu nhau, không có làm việc gì xấu.

Mặt bà Tịnh Thúy nghiêm lạnh như pho tượng đá:

- Không xấu à? Con có vợ rồi mà nó vẫn nhào vô.

- Băng Châu chưa phải là vợ con.

Bà Tịnh Thúy bực dọc:

- Đính hôn rồi là vợ chồng chứ còn gì nữa.

Vĩnh Khoa cương quyết:

- Mạ đừng ép buộc con.
- Mạ không nói với con! Để mạ giải quyết chuyện con nì.

Nói rồi bà quay sang chỉ chiết Thủy Tiên:

- Tôi bắt gặp quả tang thì cô hết chối cãi. Hãy rời khỏi đây ngay.

Vĩnh Khoa kêu lên:

- Thủy Tiên phải ở đây chăm sóc mẹ. Mẹ không cho Thủy Tiên đi đâu.

Bà Tịnh Thúy hăn học:

- Cô ta mà ở đây thì hạnh phúc của con và Băng Châu bị đe dọa.

Vĩnh Khoa nói một cách cứng rắn:

- Con không yêu Băng Châu, không cưới cô ta đâu.
- Đừng nói với mạ điều đó.

Nói rồi bà Tịnh Thúy kéo tay Thủy Tiên:

- Về phòng thu xếp đi ngay! Mẹ không bệnh vực cô đâu.

Thủy Tiên cảm thấy ê chề. Đau không thể tả. Tình yêu không đến với cô. Tất cả đã tan vào hư không. Nỗi tái tê dâng ngập hồn. May mà không có Băng Châu. Nếu không cô ta sẽ lên án Thủy Tiên cướp Vĩnh Khoa.

Thủy Tiên đi nhanh về phòng, Vĩnh Khoa đi theo cô.

Đến nơi bà Tịnh Thúy làm âm ỉ lên khiến mẹ Thiên An thức giấc:

- Chuyện gì vậy?

Bà Tịnh Thúy kể lể:

- Mẹ dậy mà xem cô hộ lý của mẹ quỳn rũ Vĩnh Khoa kia.

Mẹ Thiên An điềm tĩnh:

- Đừng nói quá! Chúng nó trò chuyện với nhau.
- Đêm hôm khuya khoắt, nó hện hò ngoài chỗ vắng, làm gì mẹ có biết không?

Mệ đừng có bênh.

Bà Tịnh Thúy hỏi với vẻ mỉa mai.

Mệ Thiên An bảo:

- Chúng nói yêu nhau cứ mặc kệ chúng nó.
- Nói như mẹ thì buông xuôi à? Nhà mình có nề nếp xưa nay mà mẹ.

Vĩnh Khoa nhấn mạnh:

- Vẫn nề nếp chứ có ai làm gì sai trái đâu mà?

Bà Tịnh Thúy gằn giọng:

- Con làm bậy mà không sai trái hả? Có vợ dính hôn rồi còn bày đặt.
- Con không bày đặt gì cả.

Bà Tịnh Thúy lại xía xói Thủy Tiên:

- Con ni là hồ ly tinh quyến rũ con. Mẹ phải điện cho Băng Châu đến ngay.

Mệ Thiên An can ngăn:

- Khuya rồi! Để cho mọi người ngủ.

Bà Tịnh Thúy bực dọc:

- Chuyện động trời xảy ra vậy mà ngủ được à?

Vĩnh Khoa nói nhanh:

- Mẹ già, lại đang đau bệnh, mạ để yên lặng cho mẹ ngủ.

Vừa nói anh vừa ôm bờ vai bà Tịnh Thúy:

- Đi mạ!

Không phải đi ra để yên chuyện này một cách dễ dàng mà bà Tịnh Thúy muốn về phòng điện cho Băng Châu hay gấp.

Bà tức giận Thủy Tiên không thể tả. Bà đến phòng mẹ để kiểm tra, không có Thủy Tiên, bà biết ngay Thủy Tiên và Vĩnh Khoa ở ngoài vườn. Chạy ra ngoài vườn cũng không có, bà lại đi khắp hành lang các phòng, không ngờ đi xung quanh phòng mẹ Thiên An thì lại phát hiện hai người ngoài khung cửa sổ.

Thủy Tiên là một cô gái tầm thường, chẳng học thức, tại sao Vĩnh Khoa lại yêu?

Chẳng qua Vĩnh Khoa bị Thủy Tiên mê hoặc mà thôi, vì thế mà con trai bà lại muốn chống đối với bà.

Xưa nay Vĩnh Khoa có bao giờ phản đối bà điều gì đâu. Đúng là tại con hồ ly tinh.

Vừa đi bà Tịnh Thúy vừa càu nhàu Vĩnh Khoa:

- Con bị Thủy Tiên mê hoặc hả? Nó có hơn gì Băng Châu không? Hay chỉ là con lọ lem.

Vĩnh Khoa giải thích:

- Con yêu Thủy Tiên chứ không có so sánh gì cả.

Bà Tịnh Thúy nóng nảy:

- Tầm bậy, chứ yêu đường gì?

- Con đã nói với mẹ, Băng Châu không phải là vợ của con. Con yêu Thủy Tiên bằng tình yêu chân chính, đích thực.

Bà Tịnh Thúy gằn lại:

- Nó cũng nói với con như vậy phải không? Con ngốc quá, nó muốn nhào vô gia đình mình vì tài sản đó.

Vĩnh Khoa kêu lên:

- Không phải đâu. Mẹ sẽ thấy Thủy Tiên là cô gái tốt.

- Tốt à? Biết con có vợ mà nó vẫn nhào vô. Mẹ không tin một đứa con gái xấu xa như vậy.

- Mẹ đừng thành kiến với Thủy Tiên.

Bà Tịnh Thúy nhăn trán:

- Con bảo mẹ tôn trọng nó hả? Mẹ tức chỉ muốn cho nó một trận. Mà thôi để Băng Châu giải quyết với nó.

Vĩnh Khoa buông gọn:

- Tất cả là do con chứ không phải tại Thủy Tiên.

Bà Tịnh Thúy nghiêm giọng:

- Con hãy đi mà nói với Băng Châu.

Nói xong bà vội vã đi nhanh về phòng gọi điện cho Băng Châu.

Băng Châu đi đâu mà tắt máy di động khiến bà càng tức. Chẳng lẽ mới giờ này đã ngủ.